

credat mihi: tunc Anima ipsa respondit, in signum veritatis, narrabis ei talia, & talia verba, quæ ego, antequam morerer, locutus sum cum eo. Abiit itaque Parochianus; significavit visionem Curato, sed oblitus fuit plura, & cepit jejulare, & alia facere sibi injuncta.

Secunda autem vice die 12. Decembris 1640. iterum apparuit anima illa eidem Viro Parochiano suo, qui statim dixit, *Jesus, & Maria, Laudatum sit sanctissimum Sacramentum.* Et Anima respondit, *ita sit in æternum.* Ne timeas, ego sum Antonius Martinez de Sancto olim Parochus tuus, qui locutus fui tecum; & indoluit, quod non retulerit Curato omnia ei imposta; nam dixerat, esse celebrandas decem Missas tantum; & solvendos Agneti famulæ quatuor Carlinos, & veniam petendam à Vidua Anna Ximenez, quod non fecerat. Parochianus ait, ob timorem, & terrorem hæc sum oblitus, sed adimplebo statim; iterum tamen dixit, Gens est incredula, & putant omnes, me somnari; tunc Anima addidit, dabo tibi signum manifestum, & imposuit manum super humerum ejus dexterum; & statim ob dolorem Vir ille in terram cecidit, & Anima evanuit; cumque surgere non posset, post duas horas à viatoribus, qui supervenerunt, ductus fuit domum, & a seculo Curato, ei significavit hanc secundam visionem, & visitatio humero per Chirurgum, repertum est signum quasi unius manus, ac quinque digitorum; cumque dolor esset intolerabilis, voluit Parochianus ille, ut eum ducerent in Ecclesiam, & ad Altare Deparæ de Stella illum ungerent illius Lampadibus oleo, prout factum est; ibique orans, magno furore correptus, cessavit dolor.

Continuavit subinde devotiones, & penitentias ab Anima requisitas; Curatus quoque celebravit omnes 19. Missas, & solutiones fecit pecuniarum; & mensæ transacto, scilicet die 12. Januarii 1641. in meridie, cum Parochianus ille custodiret in campo vesperas suas, vidit splendorem magnum in aere, & audivit vocem dicentem sibi: Franciscus, Franciscus, tibi gratias ago pro penitentis completis; ego sum Antonius Martinez de Sancto, & ad gloriam vado Paradisi. Tunc Franciscus ait: Dic *Jesu Maria*, & fac mecum tibi signum Crucis. Respondit Anima illa: Si tu femel, ego millies dico *Jesu Maria* cum cælestibus omnibus; & signum Crucis facio tibi in brachio dextero; & splendor ille, qui erat in aere, elevatus est ad celum; & splendor Crucis facio tibi in brachio dextero; cumque Franciscus sentiret ardorem in Brachio, manica detracta, vidit in carne sua sculptam pulcherrimam Crucem; quam Judices in formatione processus pariter impressam in ejus brachio viderunt.

Hæc in summa est relatio trium illarum visionum, quæ fusiis scriptæ sunt in Processu; super quibus antedictus Episcopus Oxomensis in prædicto libello à num. 149. facit plures observationes; nos autem, brevitate causa, quatuor tantum notabimus. *Unum*, quod Parochus illa torquebatur igne Purgatorii ob Missas decem, & novem ex pigritia non celebratas; ex quo comprobatur opinio per nos relata in antecedenti Decis. XXXIII. n. 54. quod Sacerdos raro celebrans, graviter peccat; hic enim, etsi frequenter celebraret, nam Parochus erat, quia aliquando desidiosus abstulit à celebratione, luit penam in alia vita; peccavit enim contra charitatem, privando animas Purgatorii refrigerio proveniente ex Sacrificio; ideò id notent omnes insigniti charactere Sacerdotali, & raro celebrantes; consultant sibi super hoc peccato omnissionis, & nolint, pretiosum talentum tenere otiosum, & involutum in sudario abscondere sub terram; prout ille servus nequam, de quo Matth. 25. versic. 18. ubi Tirinus ait: *Tales sunt qui vel pusillanimitate, vel laboris formidi-*

ne, vel otii appetentia subterfugunt charitatis officia.

Alterum notandum est restitutum pecuniarum, quam Parochus ille facere debebat, & rogavit, ut fieret famulæ suæ Agneti, tum aliis personis; ex quo verissimam esse concipimus sententiam illam Sancti Augustini: *Non remittitur peccatum, nisi restituatur ablatum.* cap. Primo 14. quest. 6. quia non fuit remissa pœna ignis huic defuncto, antequam restitutum adimpleretur, quod utinam considerarent omnes illi Parochi, & Possessores beneficiorum, qui negligentes sunt in solvendis oneribus publicis, quæ incumbunt suis Ecclesiis; & illa relinquunt solvenda à successoribus; peccant enim mortaliter contra justitiam, & nisi verè poenitent, salvari non possunt; quia obligatio solvendi quod quisque debet, non solum est de Jure Canonico, sed de Jure Naturali, & Divino, ut plene probat Eminent. Card. de Lauræa in 3. sent. tom. 2. de *Justitia commutativa disp. 23. art. 1.* Et quatenus etiam obtineant remissionem culpæ per poenitentiam ante mortem, non effugient penam in Purgatorio, donec refarciantur successores in beneficiis pro damno, quod patiuntur in publicam gratiam solutione. Et quis refarciet? Idem advertendum à confessoribus circa debitorum livellorum, & legatorum; meminisse enim semper debent, non posse absolvi illum, qui potest in vita restituere, & vult committere restitutionem hæredibus, ut docet Cotonius in suis *Controversiis lib. 2. Controv. 9. num. 160.* à qua doctrina non est ausus discedere neque ipse Diana part. 5. trad. 3. resolut. 104. quæ refidit in opere *Coordinato tom. 1. trad. 4. resol. 51.*

Tertium, quod notare juvat, est petitio veniæ, quam Anima Parochi rogavit fieri ab illis, cum quibus jurgia habuit; verificatur enim quod Dominus dixit in Evangelio Matth. 5. versic. 22. *Omnis, qui transiit fratris sui, reus erit judicio.* Subdens ibidem pœnas, quas patietur ille, qui sola verba contumeliosa protulerit in proximum, ut fecit Parochus iste contra Petrum, & Annam de sua Parochia, quamvis crederet, se iustam causam jurgandi contra eos habere; tenebatur enim, tumquam Pastor animarum, iidem dare exemplum mansuetudinis, & penitentia, juxta dictum Apostoli ad Tit. 2. versic. 7. *In omnibus reipsum præbe exemplum bonorum operum.* Actio autem iracundia in Parocho, quamvis cum iusta causa, est reprehensibilis; nam de hoc Deus reprehendit Sacerdotes per Ezechielem cap. 34. versic. 4. his verbis: *Cum austeritate imperabatis eis, & cum potentia. Quare cauti sint Pastores animarum in servanda mansuetudine; & sæpè legant libellum Pauli Segerii, cujus titulus est *Il Parroco Istruito* præcipue in cap. XI. cap. XVI. & cap. XIX. ubi de bono exemplo per Parochos ovibus suis præstando.*

Quartum tandem notandum est, quod Anima prædicti Parochi, ut à gehenna Purgatorii liberaretur, petiit ab eodem Parochiano suo, tum ut Missas septuaginta duas audiret, & quinque Altaria visitaret; tum ut ter disciplinam faceret; sibi hæc satisfactio, & indulgentias applicaret; unde manifestum fit, Missæ Sacrificium, si devotè adiaur pro Animabus Purgatorii, plurimum eis prodesse; & easdem valde jvari operibus pœnalis, quæ homines Christiani suscipiunt faciendas in hac vita pro mortuis; vel sibi illatas undequaque patienter sustinent, quod docet Conc. Trid. sess. 14. cap. 8. & eruditè demonstrat Emin. Card. de Lauræa in 4. sent. tom. 2. disp. 13. De *satisfactione Penitentia* art. 6. per totum. Quare solliciti esse debemus circa tolerantiam afflictionum, & malorum, quibus ex Dei providentia exerceamur in hac vita; mirificè enim profund ad satisfaciendum pro poenis, quas debemus, pro patris culpæ; vel quas luere debent animæ aliorum in igne Purgatorii.

D E.

DECISIO XXXV.

ARGUMENTUM.

Disputatur, An fructus specialissimus Missæ, proprius Sacerdotis celebrantis, possit per eum, accepto stipendio, alteri applicari? Referuntur argumenta pro utraque opinione, & eligitur Assertiva, quod ad validitatem applicationis: Negativa, quod ad receptionem stipendii, quæ est illicita, & prohibita tum ab Urbano VIII. anno 1626. tum ab Alexandro VII. anno 1659. Avaritiam ab omnibus Ecclesiasticis evitandam esse, auctoritatis, & exemplis modernis Sacerdotum luentium penas in Purgatorio confirmatur.

SUMMARIUM.

- 1 Fructus Missæ ex opere operantis satisfactorius, & impetratorius potest à celebrante alii applicari.
- 2 Fructus Missæ triplex generalissimus, medius, & specialissimus.
- 3 Fructus Missæ specialissimus an validè à Sacerdote cedatur alteri?
- 4 Quilibet in re sua est moderator, & arbiter, & num. 27.
- 5 Satisfactio resultans ex propriis bonis operibus potest à quocunque alteri applicari.
- 6 S. Franciscus Xaverius fecit disciplinam profatisfactione militis sui poenitentis.
- 7 Celebrans potest nolle pro se fructum Missæ specialissimum.
- 8 Missam audientes possunt applicare fructum alii.
- 9 Favori pro se introducto quilibet renuntiare potest.
- 10 Beneficium non conferitur in invitum.
- 11 Publice voluntati, & utilitati privata cedere debet.
- 12 Nemo potest eodem tempore velle, & nolle.
- 13 Mandatarius non debet excedere fines mandati.
- 14 Proprium semper sequitur suum subiectum.
- 15 Sacrificans non potest alterare naturam Sacrificii.
- 16 Remisso pœnarum in Sacramento baptismi, & poenitentia an possit applicari alteri, quam baptizato, & poenitenti? & n. 27.
- 17 Quæ personalia sunt, non separantur à persona.
- 18 Disputabile, & incertum est, an Sacerdos possit alteri cedere fructum suum specialem in Missa.
- 19 Fructus impetratorius, & satisfactorius proprius celebrantis potest alteri cedi, & n. 22.
- 20 Fructus Meritorius in Missa quomodo datur?
- 21 Nullus de condigno meretur pro alio.
- 22 Ecclesia non prohibet Sacerdoti applicare alteri suum fructum specialem in Missa.
- 24 Vinæ Domini quomodo velit, & noli fructus vinæ.
- 25 Fideles se adinvicem orationibus juvare debent.
- 26 Proprium, & suum æquivalent.
- 28 Confessorius an possit poenitentiam applicare animabus Purgatorii?
- 29 Baptizatus in eo cū debet pro se recipere fructum baptismi.
- 30 Volente persona, personalia jura cedi possunt alteri.
- 31 Stipendium an licitè accipiatur pro fructu speciali Sacerdotis? & n. 34.
- 32 Decretum S. Congregationis Concilii Anno 1626. circa stipendia Missarum, & Anno 1627. De Sacrificio Missæ.

- 33 Decretum ejusdem S. Congr. Concil. de Anno 1659. prohibens accipere stipendium pro fructu Missæ speciali ipsius celebrantis.
- 35 Fructus specialis Missæ non datur celebranti, nisi sit in gratia.
- 36 Nemo absque revelatione scire potest, an sit in gratia.
- 37 Simonia est recipere stipendium ob fructum specialem Missæ.
- 38 Simonia est vendere laborem annexum operi Sacerdotis.
- 39 Stipendium celebranti datur ob sui sustentationem.
- 40 Parochi quo die tenentur celebrare ex officio, non possunt accipere stipem pro applicatione Sacrificii.
- 41 Avaritia profus fugienda.
- 42 Exempla Sacerdotum pœnas luentium in Purgatorio ob avaritiam. & n. 43.

Cum olim interrogatus fuero super casu sequenti, placuit de eo differere, & ejus resolutionem hoc in loco ponere. Casus est iste: *Pia persona offert stipem Sacerdoti celebratorio, ut sibi applicet, atque cedat ejusdem Sacerdotis proprium, & personalem fructum. Queritur an Sacerdos annuens, & stipem accipiens validè, ac licitè cedat, & applicet?* Pro recta hujus casus dilucidatione recolligenda sunt, quæ diximus supra, videlicet: Primò, quod fructus Missæ alius est ex opere operato, & alius ex opere operantis, ut in Decis. XXXIII. n. 11. difficultas autem præsentis casus non versatur circa fructum ex opere operantis; hunc etenim, saltem ut satisfactorium, ac etiam ut impetratorium posse alii per celebrantem cedi, & applicari concedunt omnes Doctores. *Mastrius in 4. sentent. disp. 4. quest. 6. num. 124. Versè ad confirmationem. Gobat in Theolog. Expert. trad. 3. num. 144. & Tamburin. de Sacrific. Missæ lib. 3. cap. 1. §. 3. num. 69.* Idcirco questio nostra versatur circa fructum ex opere operato. Secundò est pariter memoria repetendum, quod fructus Missæ ex opere operato est triplex, generalissimus, qui toti Ecclesiæ Catholice communicatur; medius, quem recipit ille, ad cujus instantiam celebratur Missa; & specialissimus, qui donatur ipse Sacerdos celebrans. *Tambur. d. lib. 3. cap. 1. §. 1. num. 3. & nos d. Decis. XXXIII. n. 41.* Dubitatur itaque, an Sacerdos celebrans possit hunc fructum specialissimum, & sibi proprium applicare alteri, ipsum potenti, & pro eo stipem offerenti? & de duobus dubitari potest, scilicet an validè? & an licitè hæc applicatio fieri possit?

Quò ad primam partem dubii; Utrum Sacerdos celebrans possit validè applicare alteri suum fructum specialissimum, sunt duæ contrariæ Theologorum opiniones. Alii negant, alii affirmant. Affirmantium hæc sunt potiora argumenta.

Primo: Quilibet in re sua est moderator, & arbiter. *1. In re mandata. C. Mand. Sed hic fructus specialissimus est ipsius Sacerdotis celebrantis.* Ergo ad ejus arbitrium potest de illo disponere, & alteri applicare.

Secundò: Fructus specialissimus est ejusdem rationis cum fructu medio. Sed fructus medius est applicabilis alteri. Ergo & iste specialissimus. Tertio: Quilibet potest applicare alteri, satisfactionem resultantem ex propriis bonis operibus, sive vivo, sive defuncto. *Mastrius in 4. sentent. disp. 5. quest. 23. n. 620.* Hinc S. Franciscus Xaverius onus facienda disciplinam suscepisse pro militis confessi satisfactione, qui eum detrahebatur suscipere, narrat 6. ex Turcellino, & Bartolo Gobat in *Theolog. Expert. trad. 7. num. 763. Versè. Oliva.* Ergo etiam Sacerdos celebrans potest alteri cedere fructum satisfactorium, sibi ipsi proveniente ex Sacrificio.

K

Quar-

7 Quarto: Potest Sacerdos non sibi reservare talem fructum, sed relinquere illi, pro quo Missam offert. Ergo poterit etiam validè illum alteri offerre.

8 Quinto: Cæteri officientes, nempe fideles adstantes Sacrificio, possunt fructum ad se spectantem ex eodem Sacrificio, alteri applicare; juxta illud, quod dicitur in Canone Missæ in illis verbis: *Qui tibi offerunt pro se, suisque omnibus.*

9 Sexto: Unicusque licet renuntiare favori pro se introducto. *cap. Ad Apostolicam. De Reg. Juris. l. penult. C. de Pædis. Menochius con. 57. n. 15.* Sed fructus specialis introductus est pro favore celebrantis. Ergo potest illum renuntiare.

Septimo: Beneficium non confertur in invitum, *l. Invito. ff. de Reg. Jur. l. Nec emere. C. de Jure deliberandi.* Sed hoc eveniret, si celebrans fructum Missæ specialissimum alteri cedere non posset. Ergo. Et hanc affirmativam opinionem tenet Gavarnus in *Rubric. Missal. part. 2. tit. 8. num. 3. vers. Alterum est.* Navarrius in *Manual. cap. 25. n. 92. c. n. 111.* Azorius *part. 1. lib. 10. cap. 20. in fine.* Henriquez *lib. 9. cap. 18. n. 3. c. n. 21. n. 7. Bordonus Var. resolut. part. 5. resol. 25. quest. 8.* & alii plurimi, quos cumulat Pasqualigus de *Sacrificio novæ Legis quest. 99. num. 1.*

10 Negantium verò hæc sunt fundamenta, argumenta, & rationes.

Primo: Publica voluntas debet prævalere voluntati privatæ; Sicut utilitati publicæ privata cedere debet. *l. 1. §. 1. C. de Cad. toll. Mantua Sing. 573.* Sed publica voluntas Ecclesiæ est, ut Sacerdos Sacrificium offerat pro toto populo, pro dante stipem, & pro seipso. Ergo pro suam privatam voluntatem non potest non offerre pro seipso.

Secundo: Nemo potest eodem tempore velle, & nolle. Tamburinus de *Sacrific. Missæ lib. 2. cap. 2. §. 11. n. 3.* Sed celebrans, dum offert Hostiam, ait, illam offerre pro innumerabilibus peccatis, *offensionibus, & negligentibus suis.* Ergo non potest nolle eam pro se offerre, & velle fructum suum alteri applicare.

11 Tertio: Mandatarius non potest excedere fines mandati. *cap. Cum olim, de officio Judic. Deleg. l. Diligenter. ff. Mandati.* Quod si excedat, nihil agit, & irritum remanet quod facit. *l. 3. ff. Mandati Felin. in c. Cum dilecta. n. 41. de Reser.* Sed Sacerdos de mandato Ecclesiæ debet offerre, pro ipsa, pro dante stipendium, & pro seipso. Ergo aliter agere non potest; & si aliter faciat, invalidè facit.

12 Quarto: Proprium debet semper sequi sebestum, cujus est proprium. Aristot. *lib. 5. Topic. cap. 3. num. 11.* & ibi P. Sylvester Maurus in *Commentar.* ubi subdit, quod id, quod aliquando convenit, aliquando non convenit, non est proprium, sed est accidens commune; & cum proprii natura sit inesse rei, si aliquando inest, aliquando non inest, non potest esse proprium. Porro fructus specialissimus Missæ est proprius Sacerdotis celebrantis; ergo debet semper sequi ipsum celebrantem, & ei inesse, & per consequens, non est alteri applicabilis, aliàs dicit non potest, quod prædictus fructus specialissimus sit proprius ipsius Sacerdotis celebrantis.

13 Quinto: Quod provenit ex natura Sacrificii, non est applicabile, nisi secundum naturam ejusdem Sacrificii; nam in potestate Sacrificantis non est alterare naturam ejusdem Sacrificii; Sed secundum naturam Sacrificii ille tertius fructus debet esse Sacrificantis, Ergo non est alteri applicabilis.

14 Sexto: Remissio pœnarum, quæ provenit ex Sacramento baptismi, & ex Sacramento penitentia applicari non potest alteri, quam baptizato, & penitenti; ea ratione, quia provenit ex opere operato; & determinat ad illum, qui baptizatur, vel confitetur. Ergo idem est dicendum de fructu Sacrificii, proveniente ex opere operato, & determinatè in ipsum celebrantem.

Septimo: Quæ personalia sunt, separari non possunt à persona. Sed fructus specialissimus Missæ est personalis, ac pro persona Sacrificantis. Ergo ab eo separari non potest. Et hanc opinionem sequuntur Suarez in *3. p. D. Thom. disp. 79. scilicet 9. vers. Nihilominus consensio.* Fraxinellus de *obligat. Sacerdot.* scilicet 3. prænot. 3. §. 2. num. 4. Miranda tom. 1. *Manual. Regul. qu. 41. art. 17.* Layman *lib. 5. tract. 5. cap. 2. num. 18.* & alii quos citat, & sequitur Pasqualigus *d. 9. 99. num. 3.*

Remanet igitur indecisiva hæc questio ob varietatem Doctorum, & multiplicitatem rationum; & Quartus in *Appendice de Sacrificio quest. 2. punct. 17. vers. Coligitur,* ait, adhuc stare sub opinione, utrùm validè possit fructus specialissimus alteri applicari à Litante; nec ne? Et Diana *part. 11. tract. 7. resol. 27.* Quæ jacet in *Coordinato tom. 2. tract. 1. resol. 41. sub num. 3. ait: Incertum, & controversum est apud Doctores, nùm valor iste personalis possit alteri applicari. Nihilominus ego libentius adhæreo Doctoribus affirmantibus, posse hunc fructum specialissimum à Mylla alteri applicari, si de impetatorio, aut de satisfactorio sermo sit; cum enim in quolibet bono opere in gratia factio tria reperiantur, videlicet Meritum, Impetratio, & Satisfactio, ut bene offendit Diana *part. 9. tract. 7. resol. 57. num. 2.* quæ collocata est in *Coordinato tom. 1. resolut. 17.* Sic in Sacrificio Missæ tres præcipui fructus prædicti insunt, ut late probavimus supra *Decif. XII. n. 12.* & segg. advertentes ibi, quod fructus meritorius consistens in augmento gratiæ, sanctitatis, & justitiæ, ex quo correspondet major portio gloriæ in Cælis, non datur immediate per Sacrificium, sed ut docent Theologi ibi allegati, mediâ tantum, idest magis auxiliis efficacibus ad bona opera exercenda. Igitur fructus meritorius proveniens celebranti ejus esse debet; cùm purus homo saltem de condigno non possit alteri mereri, vel merita sua applicare, ut differunt Scholastici in tractatu de merito, & præcipuè Abelly in *Medulla Theol. tom. 1. part. 1. itaq. 6. cap. 5. scilicet 7.* At fructus impetriorius, & eò magis satisfactorius est eodem Sacrificio emanans, potest quidem ab ipso celebrante alteri cedi, & applicari; tum quia hæc de re nulla extat prohibitio, ut omnes Theologi testantur; tum quia quilibet potest sua bona opera applicare alteri vel ad impetrandum, vel ad satisfaciendum, quamvis sit personalia; immò hoc ut plurimum faciunt audientes Missam, qui illam offerunt pro necessitatibus vel spiritalibus, vel temporalibus propiniorum, beneficiorum, & amicorum; undè celebrans non debet esse deterioris conditionis, quàm adstantes, dum Missam celebrat; eò magis si dictam cessionem faciat ex charitate, ut considerat Petrus Navarra *lib. 2. cap. 2. num. 256.* & Bordonus *Var. resolut. d. part. 1. resol. 25. quest. 8.* ubi expressè loquuntur, non solum de fructu ex opere operantis; sed etiam ex opere operato, de quo est questio nostra.*

15 Hac itaque opinione amplexa, supereff, ut respondeamus argumentis contrariis, quæ facillè diluuntur; parum enim, aut nihil obstant.

16 Non primum, De publica Voluntate Ecclesiæ; quia ipsa Ecclesia alicui fieri non prohibuit; sed sic disposuit in commo'dum celebrantis, cujus charitatem non intendit restringere, quia eam communiceat aliis fidelibus indigentibus.

17 Non secundum, Quia litans non potest dici velle, & nolle, alteri applicando fructum suum specialissimum; illum enim vult, sed sic ut alii possit eum communicare, & donare; sicut Dominus vineæ vult fructus nascentes in illa, non solum pro sua egestate subveniendi, sed etiam pro indigentibus aliorum suffragandis. Vel dici potest, quod vult pro se fructum quoad meritum, & ad majorem sancti-

17
18
19
20
21
22
23
24

sanctitatem sui ipsius; non vult quo ad alia auxilia impetrandam, vel ad satisfactiones complendas, quia has cedit, & applicat amicis; contentus retributione charitatis, quæ ad ipsum rediret, forsan cum majori emolumento.

25 Non tertium: Quia Mylla tunc excederet fines mandati sibi ab Ecclesia inuncti; si sibi ab eadem fuisset prohibitum, ne fructum suum aliis applicaret; hoc autem nullibi legitur. Immo Sancti Apostoli & Doctores Ecclesiæ docuerunt, orationibus, & bonis operibus proximis esse juvandos. Ita S. Jacobus *cap. 1. Orate pro invicem, ut salvemini.* Et Apostolus Paulus, ad *Rom. 5. Obsecra ergo vos fratres per Dominum Jesum Christum, & charitatem Spiritus Sancti, ut adjuvetis me in orationibus vestris pro me ad Deum.*

Non quartum: Quia responderetur, ly *Proprium*, non esse sumendum in sensu Philosophico, quatenus significat qualitatem inseparabilem à subiecto; sed in sensu legali, & juridico, quatenus innuit dominium, & proprietatem. De Jure enim proprium, & suum æquipollent. Albericus in *Distion. Verb. Proprium*, & illa res dicitur alicujus propria, quiescens domini rei est dominus absolutus. *g. Proprius. Instit. de heredit. instit. Clem. 2. §. Suis sedibus. De foro competens. Bartolus in l. 1. qui duas, ff. de Mancip.* Hic sequitur, quod sicut de Jure qui libet de re propria, quia sua est, potest pro libito disponere. *l. Dudum. C. de contrahenda Empt. Barbosa in Axium. Juris frequent. Axium. 72. num. 1.* pari modo celebrans, proprium Missæ fructum, qui suus est, potest cuicumque voluerit applicare.

26 Non quintum: Quia quod provenit ex natura Sacrificii non est alteri applicabile, nisi secundum naturam Sacrificii; procedit, ubi non consentiat ille, cui prodest Sacrificium: at ipso volente, & consentiente, nihil repugnat, si quod per Sacrificium ei tribuitur, alteri cedatur. Exemplum esse potest de penitente, cui Confessarius injungit, ut penitentiam, ac satisfactionem pro suis peccatis impostam, applicet, pro animabus Purgatorii, licet enim id fieri non posse à Confessario, multi DD. contentantur, inter quos Sancius in *Scit. disp. 16. & Vega in Summa tom. 2. cap. 64. casu 4.* nihilominus contrarium communiter docent Theologi, quos refert, & sequitur Diana *part. 9. tractat. 7. resol. 57. nec non part. 11. tractat. 8. resolut. 26. quæ collocatæ sunt in Coordinato tom. 1. tract. 6. resol. 17.* & resol. 18. ubi etiam loquuntur de fructu penitentia proveniente ex opere operantis, ibi tamen P. Amicus in *Cursu Theologic. tom. 8. disp. 16. scilicet 5. dub. 3. n. 63.* expressè concedit, fructum penitentia provenientem etiam ex opere operato, & ex virtute Sacramenti pro satisfactione pœnarum, posse applicari animabus defunctorum, si ipsa penitente contentante. Ergo eò magis hoc fieri potest in Sacrificantis, qui est immediatus dispositor fructus ad se pertinentis. Et sic non obstat.

27 Sextum argumentum, circa quod dicta de Satisfactione penitentialis demonstrat, secundum magis communem opinionem, non esse verum, quod accedente assensu Penitentis, ipsa Satisfactione etiam ex opere operato non sit applicabilis animabus Purgatorii; nam fieri potest, & quotidie praticatur.

28 Quò verò ad Sacramentum baptismi aliud venit dicendum; quia in illo baptizatus se habet per modum patientis; & cùm tunc primum ingreditur in Ecclesiam, eodem instanti, quo ingreditur detentur in eo culpæ, & pœnæ, itaut non sit in ejus potestate, vel ab ejus arbitrio pendeat aliter disponere de illo privilegio singulari, quo ditantur baptizati in receptione baptismi. Exemplo Vestis candidæ, quæ induitur; eam enim cedere in eoadu non potest alicui pauperi, quia destinata est ab Ecclesia pro ipso baptizato.

De Sacrificio Missæ.

Septimum tandem non obstat; quia quæ personalia sunt separari non possunt à persona; ipsam personam reluctantem, & contradicentem, sedens autem eadem cedente, & voluntariè ob aliquem virtuosum actum contentante; siquidem in hoc casu valide possunt cedi, & aliis applicari etiam jura, & favores personales; & sic etiam fructus Missæ specialissimus Sacerdotis; ut in terminis nostræ quæstionis tenet Lezana in *Summa tom. 4. Verb. Missæ. num. 17.* ubi sic scribit: *Credi debet, sic institutum à Christo hoc Sacrificium, ut quemadmodum quis sua bona opera satisfactoria, quantumvis personalia aliis applicare possit: sic & hujusmodi fructum, quantumvis etiam personalem, cum utrumque opus charitatis sit, quæ Deus semper commendat, maxime in Eucharistia, quæ tota charitas est.* Et hoc se solum fuisse facere, ait Navarrius *d. cap. 25. num. 92. c. n. 111. §. Secundò sequitur.* & placet etiam Naldo in *Verb. Missæ. n. 12.* Nugno, & aliis, quos cumulat Diana *part. 1. tract. 14. resol. 14. & part. 5. tract. 14. res. 45. & part. 6. tract. 6. resol. 8.* quæ reperuntur in opere *Coordinato tom. 2. tract. 1. resol. 38. 39.* & 40. tenetque Bordonus *d. part. 1. cit. Resol. 25. sub n. 15.* Et hæc de prima parte hujus quæstionis.

19 Circa secundam partem; esto quòd celebrans possit validè alteri cedere, & applicare suum fructum personalem Missæ. Utrum licitè possit etiam stipendium recipere pro ejusdem fructus applicatione? est dubium non sperendum, & pro securitate conscientia celebrantium Missam declarandum. Circa quòd distinguere oportet duos casus. Unus est, quando Sacerdos, à quo petitur ejus fructus specialis, recepit ab alio stipendium pro fructu medio Missæ; Alter casus est, quando nullum stipendium ab alio accepit; sed vult stipem recipere à petente fructum specialem provenientem ipsi Sacerdoti ex illa Missa.

20 In primo casu dicendum est; non esse licitum recipere secundum stipendium; eo quia id expressè damnatum & prohibitum est in Decreto Urbani VIII. anno 1626. in quibus S. Congregatio ad 4. ita respondit: *Ad quartum: Sacerdoti, quibus diebus tenentur Missas celebrare ratione beneficii, seu Capellanie, legati, seu salarii, si elemosinas pro aliis etiam Missis celebrandis susceperint, non posse eadem Missa utique obligationi satisfacere.* Et quoniam hoc decretum non obitare dicebant multi Theologi post ipsum feribentes, quando Sacerdos vel Capellanus habebat stipendium pro celebranda Missa sine obligatione applicandi Sacrificium; tunc enim, & ajebant, pro applicatione Sacrificii, licitum esse novam stipem accipere: Ita DD. quos citat Diana *part. 11. tract. 8. resol. 63.* residens in *Coordinato operis tom. 2. tract. 1. resol. 46.* Iterum à S. Congregatione reprobatæ fuit horum Theologorum opinio; ut sibi respondisse eamdem Sacram. Congregationem testatur Pax Jordanus Episcopus Tragurientis anno 1627. *tom. 1. lib. 4. tit. 1. n. 316. pag. 340.* Et adhuc contradicentibus pluribus Moralibus de genere illorum, qui scribunt ad excusandas excusationes in peccatis, *dit 25. Januarii 1659.* emanavit aliud expressissimum Decretum ejusdem Sacrae Congregationis confirmatum ab Alexandro Papa VII. per quod ponitur falx ad radicem, & in quocumque casu prohibetur secundum stipendium; & est tenoris sequentis.

21 Declaratio Sacrae Congregationis Concilii SS. D. N. Alexandri Papæ VII. iusta edita, super secundo Decreto ejusdem Congregationis de celebratione Missarum.

22 CUM Auctores nonnulli scriptis suis asseruerunt, Sacerdoti pro alio Missam, recepta elemosina, celebranti, licitum esse, aliam elemosinam quoque accipere ab altero, cui partem illam fructus,

30
31
32
33
34

Hæc, seu valoris ejusdem Sacrificii, ipsimet celebranti debentur (speciale nunquam) applicet: ac proxime hunc casum sub Decreto Sacre Congregationis Concilii, prohibente duplex pro unica Missa stipendium, seu elemosynam recipi, non esse comprehensum. Propterea Sacra Congregatio Eminensissimorum, et Reverendisssimorum DD. S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, que auctoritate sibi per Apostolicam Sedem specialiter attributa, sedulo curat, ne à Sacerdotibus circa celebrationem Sacrosancti Missæ Sacrificii, undè in nos uberrima divinæ liberalitatis munera derivantur, avaritiæ labes ulla, aut suspicio contrahatur; antedictam assertionem maturè examinavit; eademque prorsus reprobatâ, sub die 25. Januarii 1659. censuit.

Nulli Sacerdoti licitum esse, præfata ratione, sive pretextu, aliam elemosynam accipere, præter illam, quam accepit ab eo, pro quo Missam offerre tenetur. Ac proxime casum hunc esse comprehensum in Decretis aliis per eandem Sacram Congregationem Concilii editis, quibus prohibetur, ne duplex stipendium pro unica Missa recipiatur.

Quam Sacre Congregationis sententiam ad Sanctissimum D. N. Alexandrum Papam VII. relatam, Sanctissimæ suæ, sub die 25. ejusdem mensis approbavit, et Decretum publicavit, atque ad Episcopos, et Generales Regularium Ordinum transmitti iussit, ut ipsi doctrinam hujusmodi per suos Penitentiariorum, Confessarios, ac Lectors, respectivè infundant, doceri, atque in Tractatibus moralibus per eosdem imprimendis, vulgari, pastoralis vigilantiam, curent.

F. Card. Paulinus Præfectus.

C. de Vecchiis Episcopus Clusinus,
S. Cong. Concilii Secretarius.

34 Attenta itaque hac punctuali, & generali Declaratione Sacre Congregationis Concilii, confirmata à Summo Pontifice, quam etiam per extensum ponit Fagnanus in cap. Fraternalitatem n. 96. de Sepulturæ, & Gonet. in Cypio Theolog. Thom. tom. 5. Disp. 11. de Sacrificio Missæ art. 6. post num. 117. non est amplius disputandum, an Sacerdos habens aliud elemosynam pro Missa, possit licite accipere aliud stipendium pro applicatione sui proprii fructus specialis; constat enim, id facere non posse; quod si faciat, illicitè facit; & cum culpa gravi ob legis Pontificiæ transgressionem. Cœcoperius de Canonibus lib. 3. n. 176. ubi DD. allegat.

In secundo autem casu, quando nullum stipendium ab alio recipit, an illud recipere possit pro applicatione prædicti proprii, & specialis fructus? Respondendum censetur pariter negativè duplici ratione. Una est, quod Sacerdos celebrans non potest acquirere sibi dictum fructum speciale, ut postea illum sic acquisitum applicet danti stipem, nisi sit in gratia. Bord. d. part. 1. Resolut. 25. num. 15. vers. Dices cum eodem Collegium Salmanticense. d. tom. 11. De Sacramentis in genere tract. 5. capit. 5. num. 10. & Gonet. d. disp. 11. art. 6. um. 117. At scire certò nullus potest, absque speciali revelatione Dei, an sit in

35 gratia, juxta illud Eccles. 9. Nemo scit, utrum amoret, an odio dignus sit? & definitum est in Concilio Trident. sess. 6. cap. 9. differitque Eminens. Card. de Lauræa in 3. sent. tom. 4. de Virtute Charitatis disp. 6. art. 7. Ergo non potest Sacerdos celebrans accipere stipendium, & promittere fructum specialissimum sibi sacrificanti obtenturum; cùm certus non sit, prædictum fructum se consequi posse. Hæc est enim præcipua differentia inter fructum medium, & hunc fructum specialissimum, quod ille certò obvenit ei, pro quo Missa offertur, etiam si Sacerdos celebrans sit malus, & non sit in gratia: cap. Intro. 1. q. 1. cap. Utrum sub figura de Consecrat. disp. 2. S. Thomas 3. p. q. 82. art. 6. Et Layman lib. 5. tract. 5. cap. 1. n. 12.

At fructus specialissimus non datur Sacerdoti non existenti in gratia: cap. In gravibus. 3. q. 7. Layman d. num. 12. vers. Dico tertio, Bordonus, Collegium Salmanticense, & Gonet supra relati; & idè ob incertitudinem, illicitum censetur, accipere stipendium pro applicatione fructus specialis; ita ut ex sola charitate, & liberalitate possit, & debeat applicari alteri per celebrantem.

Secunda ratio est; quia hoc stipendium recipitur à Sacerdote immediatè pro re spirituali, & sacra, 37 qualis est ipse fructus specialis, & sic committeret Simoniam. cap. Quidquid. 1. q. 1. Et cap. Qui studet. ubi Gloss. ead. causa, et quæst. Magistrus in Theolog. Moral. disp. 14. num. 79. Diana par. 11. tract. 8. resol. 68. n. 8. quæ in Coordinato est d. tom. 2. tract. 1. resol. 46. & ibi sub d. n. 8. Dicatur licentiam de Sacramentis tom. 1. tract. 5. disp. 4. dub. 16. n. 320. novissimè Pignatellus tom. 1. consult. 139. n. 10. infine, & Cardenas in Crisi Theolog. Dissert. 27. n. 102.

Nec relevat dicere, quod recipit stipendium non pro valore ipsius fructus specialis, sed pro labore in 38 litando; nam qui vendit laborem, sine quo opus sacrum, & spirituale non fit, censetur vendere ipsum opus sacrum, & Simoniam committit: cap. Si quis objecerit, ubi Barbosa in collect. DD. 1. q. 3. Sotus de Jusit. lib. 9. qu. 6. art. 1. Navarrus in Man. cap. 34. n. 101. 102. Reginaldus lib. 23. n. 119.

Multò minùs juvat replicare, quod stipendium prædictum accipitur pro sustentatione Sacerdotis, ad quam jus habet quicumque promotus ad Sacerdotium 39 defertur populo in Altari, ut plenè probat Pasqualigus de Sacrific. nove legis tom. 2. quæst. 903. num. 1. innumeris DD. numerans, inter quos Eminensiss. Card. de Lugo De Sacram. Eucharistie disp. 21. sect. 1. Nam responderetur, tunc Sacrificantem mereri stipem pro sui sustentatione, quando sacrificat ad finem, & effectum conciliandi stipem danti fructum, & valorem medium ordinatum à Christo, & designatum ab Ecclesia pro illo, cuius nomine, & requisitione offertur Sacrificium; secus autem si dicto fructu medio tertie personæ applicito, vel sibi retento, velit Sacerdos id, quod sibi donatur à Dei liberalitate, alii ob pecuniam dare; tunc enim non videtur excludendus ab avaritia; quam semper detestata est Ecclesia in Sacrificio Missæ, neque à Simonia; & idè illicitè ageret Mylla, si ob applicationem sui fructus specialis stipem acciperet.

Confirmatur hæc resolutio etiam ex doctrina Patris Jordani Episcopi Tragurini. d. tom. 1. lib. 4. tit. 1. num. 520. advertentis, declaratum esse ab eadem 40 Sacra Congregatione Concilii die prima Septembris 1629. ad consultationem Parochi Terræ Urceani, Fagnan. Dialecticæ, quod Parochi in illis diebus, in quibus tenentur ex officio celebrare, etis absque obligatione Sacrificii, non possint recipere stipendium pro ejusdem Sacrificii applicatione, quod etiam docet Barbosa de offic. et pot. Episc. allegat. 24. n. 11. Diana part. 4. tract. 4. resolut. 232. quæ in Coordinato est tom. 2. tract. 1. resol. 57. & Fagnanus in d. cap. Fraternalitatem num. 93. et legq. De Sepulturæ. Intentum enim Ecclesia prorsus tollere quancunque suspensionem avaritiæ.

Et jure quidem; extat enim illud Salvatoris præceptum Luc. 12. 15. Videte, et cavete ab omni avaritia. Ipsa namque, ut ait Apostolus 1. Timoth. 6. 4. 10. Radix est omnium malorum. Et propter avaritiam plurimi Sacerdotes penas atroces luunt in Purgatorio, ut historici testantur; inter quas licet antè hic referre illam, quæ legitur inter revelationes antedictæ Vener. Matris Franciscæ à Sanctissimo Sacramento Carmelitæ Difcalceatæ ad num. 20. ubi ita refert: Un Sacerdote naturale (idè nativo) di N. qual era stato Priore in Carta Collegiata, comparet alli 23. di Novembre nel medesimo anno 1617. dicendo, lo raccomandasti a Dio; ebe si ritrovava nel 40

Pur-

Purgatorio per leggerezze della sua gioventù, e per essere stato interessato.

Quo loci hoc additamentum facit prælaudatus Episcopus Oxomensis: Que culpe di mala consuetudine sono quelle di questo Sacerdote, che per un stato si perfetto, fosse leggiero, ed avaro. Queste distrussero i figli di Hebi, e li tolsero la vita, facendoli calcare ritorti in pezzi per mano de Filisii a piè dell' Arca del Testamento. Veramente da questi due vizi s'hanno a nascere sopra tutti gli Ecclesiastici: dalle leggerezze, quando sono giovani, e dalla sordidezza, quando sono vecchi; poichè tutti si pagano terribilmente nel Purgatorio, se non si confessano, e non si cancellano.

Alia apparatus refertur in eodem libello ad n. 38. Animæ unius Sacerdotis afferentis, quod per annos 43 decem, & novem stabat in Purgatorio, gravissima inter penas, & petit suffragia. Item alia ad num. 44. reddens rationem suam penarum, dicens: Sono N. Parroco di N. che sto nel Purgatorio, perchè fui avaro. Caveant igitur Ecclesiastici omnes ab avaritia, quæ est idolorum servitus, cap. Cum omnis. 1. q. 1. ubi Glossa rationem reddit, cur sic nominetur, subdens: Idè dicitur avaritia specialem servitutem Idolorum, quia tanquam Deo exhibet avarus nunno reverentiam. Plura de hoc vitio avaritiæ à nobis dicta sunt in Decisionibus anni 1687. De Sacramentis in genere ad Jesum Prudentissimum Mensis Maii, ubi explicuitur: Quid sit Avaritia? Quot duplex? Quæ sit filia? Que mala proveniant ex Avaritia? Et quibus remediis curanda? De qua materia legendæ sunt Rubel Annotation. ad Rotam part. 9. Decif. X. C. Et dicta per P. Segneri in Parocho Instrutto cap. 16.

DECISIO XXXVI.

ARGUMENTUM.

Agitur de applicatione Sacrificii necessario faciendæ à Celebrante. Circa illam resolvuntur undecim dubia, & docetur, an sufficiens intentio habitualis? In qua parte Missæ sit faciendæ applicatio? Antiquorum Diptycha quid essent? Anticipata Missa an dicenda pro eo, qui primùm daturus est stipem? An superior possit applicare Missam Sacerdotis sui subditi? An applicanda Missa pro Sanctis? pro infidelibus? pro catechumenis? pro excommunicatis? pro peccatoribus? Ec utrùm viventes possint sibi celebrare facere Missas de Requiem? De hoc exemplæ B. Alberti Magni, & aliorum; præcipue Caroli Quinti Imperatoris.

SUMMARIUM.

- 1 Applicatio Sacrificii est à celebrante faciendæ.
- 2 Applicationis Sacrificii faciendæ rationes plures.
- 3 Applicatio Sacrificii an possit remitti in Deum? An Actualis, virtualis, vel habitualis?
- 4 Intentio quæ requiritur pro applicatione Sacrificii? An Actualis, virtualis, vel habitualis?
- 5 Habitualis intentio sufficit pro applicando Sacrificio.
- 6 Retradate intentionis pro applicando Sacrificio quatuor casus.
- 7 Sacerdos debent reseruere, cui Missam applicent.
- 8 Applicatio Sacrificii in qua parte Missæ sit faciendæ? An omnino ante consecrationem, vel in consecratione?
- 9 Applicatio Sacrificii pro Defunctis fieri potest etiam post consecrationem.
- 10 Memento in canone ad quid introducitur? De Sacrificio Missæ.

- 11 Diptycha, quid essent?
- 12 Nomina, pro quibus Missa offerretur, olim alta voce legebantur ad Memento.
- 13 Applicatio Sacrificii olim fiebat statim, post lecta nomina in diptychis notata.
- 14 Sacramenta quando producant suum effectum.
- 15 Sacrificium Missæ quando fit completum?
- 16 Sacrificium Missæ existit usque ad consumptionem specierum.
- 17 Sacerdotes in preparatione ad Missam bene faciunt applicando tunc illam, cui debent.
- 18 Offertorium in Missa locus est applicandi fructum ejus.
- 19 Memento utrumque in Missa locus est applicationis ejus.
- 20 Sacrificium Missæ nulli applicatum cui profit?
- 21 Applicatio anticipata Missæ pro eo, qui daturus est stipem, an licita?
- 22 Capellanus tenetur adamussim servare mentem statorem.
- 23 Superior an possit applicare Missam Sacerdotis subditi contra ejusdem subditi voluntatem?
- 24 Castibus, ac Sanctis an Missa applicari possit?
- 25 Infidelibus an Missa applicanda?
- 26 Pontifices Hebræi litabant etiam pro gentilibus.
- 27 Catechumeni an sint capaces fructus Missæ?
- 28 Catechumenorum olim duo genera, Audientium, & Competentium.
- 29 Catechumenatus quantum durabat?
- 30 Catechumenis mortuis olim an Missa offerretur?
- 31 Infantes nati in Quadragesima baptizabantur in Sabbato Sancto.
- 32 Cathedralis Patavina Ordo antiquus circa baptismum Infantium natum in Quadragesima.
- 33 Catechumeni an possint contrahere matrimonium cum Christianis?
- 34 Excommunicatis an Missa applicari possit?
- 35 Peccatores publici petentes pro se Missam, an exaudiendi?
- 36 Defunctorum Missas an viventes possint facere celebrare pro seipso?
- 37 B. Albertus Magnus sibi viventi Missas de Requiem celebrare fecit. Item alii.
- 38 Petrus Vellejus Mercator tempore S. Francisci Xaverii, certioratus de die mortis suæ, fuit sibi celebrare fecit.
- 39 Carolus V. Imperator ante mortem exequias suas, eo presente, fieri voluit.

Non leves sunt controversiæ inter Scholasticos agitatz circa applicationem Sacrificii, quam tenetur facere Sacerdos, dum celebrat? Quæ scilicet intentione? Quo tempore, et in qua parte Missæ? Pro quibus personis? Atque ut secundum suam, vel Superioris voluntatem. Adicere ut Mytæ sciant in his difficultatibus, quid sibi sit agendum; pro tanti numeris Sacerdotalis recto exercitio, potiora dubia applicationem Sacrificii concernentia, breviter, sed facilliter in præsentis sunt explicanda.

Primum dubium: Utrum Sacerdos, dum celebrat, igneatur in specie applicare alicui Sacrificium; vel possit materialiter Missam recitare, consecrare, et aliter agere prout in Canone absque ulla applicatione Sacrificii? Respondetur, quod tenetur ad faciendam applicationem ex visum ministerii Sacerdotalis, juxta illud ad Hebr. 5. 3. Debet Sacerdos quemadmodum pro populo, ita pro seipso offerre pro peccatis. Ideo in eius ordinatione dicitur: Accipe potestatem offerendi Sacrificium pro vovis, et defunctis. Hinc non sufficere in celebrante applicationem vagam, incertam, & indeterminatam; sed eam esse debere certam, & individualem, docent Meratius tom. 3. disp. 38. de Eucharistia scilicet 8. Vers. Tertia quæstio. Ver-

K 3

celli

cellis in 22. Moral. legal. tradit. 1. q. 22. & Tamburini. de Sacrific. Missæ lib. 2. cap. 2. §. 9. num. 17. quos refert Diana part. 11. tradit. 6. resol. 39. reposita in Coordinato tom. 2. tradit. 1. resol. 147. Rationes plures allegantur ab istem Theologis pro necessitate individualis applicationis. 1. Quia ita statutum est à Christo Domino, à quo commissæ est applicatio celebranti, & eo non applicante, deficit conditio exigita à Christo pro fructu Sacrificii. 2. Quia si Sacerdos ex tribus hostiis presentibus non determinet, quem velit consecrare, nullam consecrat. Ita si non determinet, cui Sacrificium sit applicandum; nulli professe poterit. Quartus in Appendice de Sacrificio q. 2. punct. 13. Pasqualigus de Sacrific. Missæ qu. 169. nam. 1. & Tamburin. d. §. 9. num. 17. Curet itaque Sacerdos, dum celebrat, attendere ad finem, ob quem celebrat, & reflectat ad personas live viuentes, live defunctas, pro quibus Sacrificium illud est exigendum, & istem applicet valorem ejusdem Sacrificii, in suo Officio recte satisfaciat.

Quod si quis interroget, an satis sit remittere applicationem Sacrificii in Divinam Voluntatem; itaut Deus applicet fructum, cui sibi magis placet, aut cui scit, Sacrificium illud esse iustitia deberi? est quæsitum habens pro utraque partes auctores. Alii enim negant, alii asserunt, ita posse fieri; ut docent Scotus Quodlib. 20. Navarrus in Man. cap. 20. Suarez tom. 3. disp. 42. scilicet 6. vers. Et hinc sequitur. Bonacina disp. 4. de Sacramentis qu. 2. punct. 5. in fine, & alii, quos cumulat Pasqualigus d. quest. 169. num. 2. At melius, & securius est, ut Sacerdos, dum ad celebrandum properat, determinet personas, pro quibus litare intendit, & istem applicet Sacrificium, ut admonet Fraxinell. de Oblig. Sacerd. scilicet 7. §. 7. num. 7. & Tamburin. d. lib. 2. de Sacrific. Missæ cap. 2. §. 9. in fine.

Secundum Dubium. Quæ intentio requiratur in celebrante pro applicatione Sacrificii, an actualis? an virtualis? an habitualis? Repetere prius mente oportet, quod docent Theologi, in quibus consistant prædictæ species intentionum; videlicet actualem consistere in actu presente voluntatis, immediatè pro se ipsum influente in operationem externam. Virtuales verò intentionem consistere in actu voluntatis præterito non retractato, sed explicitè elicitò de facièdo opere illo, in quod nunc virtualiter influat. Habituales verò provenire à voluntate præterita, non quidem retractata; sed à multiplicibus aliis operationibus interrupta; itaut etiam dicti possit quædam promptitudo ad agendum per actus præcedentes acquisita, ut scribit Maltrius in 4. sent. disp. 1. qu. 7. art. 2. Eminentiis. Cardin. de Lauræa tom. 1. de Sacramentis in genere disp. 3. & nos explicitum in Decisionibus de Eucharistia Decif. XLI. His prænotatis pro resolutione dubii duæ sunt opinioniones; Una tenens, intentionem habituales non sufficere, sed requiri vel actualem, vel virtuales in applicatione Sacrificii. Ita Vasquez in 3. part. tom. 3. disp. 138. cap. 6. num. 76. Summa Corona p. 4. cap. 5. num. 9. Beja par. 1. cap. 23. Fraxinell. scilicet 4. concl. 4. §. 7. num. 1. & alii, quos citat Diana part. 2. tradit. 14. resol. 47. Et part. 5. tradit. 14. resol. 65. quæ in opere Coordinato extant tom. 2. tr. 1. ref. 51. Et ref. 52. Quibus accedit Abelly in Medulla Theolog. part. 4. tradit. 1. cap. 4. §. 5. Ratio, horum est, quia eadem intentio est necessaria pro applicatione Sacrificii, quæ requiritur pro consecratione Eucharistie, & consecratione Sacrificii. Sed ad consecrandum, & ad sacrificandum non sufficit intentio habitualis, & opus est vel actuali, vel virtuali intentione ex concordia Doctõrum calculo. Ergo idem dicendum circa applicationem.

Alia opinio, quæ est communior, & probabilior, tenet, sufficere intentionem habituales pro

applicatione Sacrificii; ea ratione, quia hæc applicatio non est tamquam voluntas, & intentio faciendi talem actum, quæ profindè debet influere in actum, ut illum constituat in tali statu morali; sed est tamquam donatio, & translatio fructus percipiendi ex tali actu; quæ quidem valida est, etsi elicitæ multo tempore ante, & interrupta per plures alias operationes, dummodò retractata non fuerit. Dari potest exemplum de quocumque actu annexam habente aliquam obligationem; contrahens enim cenetur semper obligationi satisficere, etsi de ea non cogitet, quotiescumque operatur actum, cui ipsa est annexa. Ideò Sacerdos, qui promittit singulis diebus anni celebrare pro Petro; talis promissio obligationem relinquit, cui satisficere celebrando, etsi de ea non cogitet; habitualiter enim cenetur se velle adimplere quod promittit, quotiescumque facit actum, cui est annexa ipsa obligatio. Ita Maltrius in 4. sent. disp. 4. q. 7. num. 137. & in sua Theol. Morali disp. 19. numer. 69. Et sequit. Bordonus Var. resol. part. 1. resol. 25. num. 12. Quartus in Appendice de Sacrificio. quest. 2. punct. 10. Diana Coordinatus d. tom. 2. tradit. 1. resol. 51. Et 52. & Tamburin. d. Opusc. de Sacrificio Missæ lib. 2. cap. 2. §. 11. ubi in eventum retractationis dictæ intentionis habitualis circa applicationem Sacrificii notat quatuor casus satis curiosos, & non ignorandos. Primus est: Si heri promissisti, quod hodie celebrabis pro Petro; hodie verò retractas dictam promissionem, & celebrares pro Antonio; utique Sacrificium proderit Antonio. Secundus casus: Si hodie applices Missam pro Antonio immemor promissionis, & applicationis, quam anteedenter fecisti pro Petro, nulli horum proderit Sacrificium; quia hæc duæ voluntates sunt invicem contrariæ, per quarum unam vis idem, quod per aliam non vis. Tertius casus: Si heri determinasti celebrare hodie pro Petro ita, & taliter, ut talis applicatio sit præferenda omni alteri applicationi, ex defectu memoriæ per te faciendam, si hodie celebrares pro Antonio, Missa proderit Petro, non autem Antonio, pro quo celebrasti immemor prioris applicationis. Quartus casus est: Si heri decrevisisti absolute, & simpliciter applicare hodie Missam pro Petro; hodie autem non recordatus hesternæ applicationis applices pro Antonio, Missam prodesse Antonio opinatur Emin. Cardin. de Lugo de Sacramentis disp. 3. scilicet 3. num. 121. exemplo testamentorum, in quibus derogatur primo per secundum. Porro ipse Tamburin. d. §. 11. num. 8. arbitrat, Missam prodesse Petro, cui fuit prius applicata; neque deinde retractata, tum quia qui prius est tempore, potior est iure; tum etiam quia quilibet cenetur velle adimplere, quod promittit; idcirco tu, qui promissisti Missam futuri diei Petro, censendus es hujus voluntatis, adimplendi promissum cum ipso Petro. Neque obstat exemplum ultimi testamenti, siquidem voluntas omnium testamentorum est, ut ultimum eorum testamentum servetur, & ideò pro ultimi validitate concurrat universalis voluntas testatoris; quæ talis non fuit in re, dum promissisti, & applicasti Missam Petro, deinde immemor fecisti applicationem pro Antonio. Quidquid sit, Lectores Mystas juravit, non obliuivios esse suarum obligationum, dum vadunt ad aras, sed actu reflexo illas mente revolvunt, ut quibus debent, actualiter, aut saltem virtualiter applicent Sacrificium, quamvis sufficiens sit habitualis applicatio; ne in eis remaneat debitum refarciendi illam, cui Sacrificium non profuisset. Quartus in Rubric. Missæ part. 2. tit. 8. scilicet 2. dub. 7. & Pasqualigus de Sacrificio Missæ q. 171. Et quest. 172.

Tertium dubium est, in qua parte Missæ celebrans debeat facere applicationem Sacrificii. Respondent Layman lib. 5. tradit. 5. cap. 2. num. 12. his verbis: Colligitur tertio, quod Sacerdos fructum Sacrificii,

grificii, qui est ex opere operato, debeat alicui applicare ante, vel in ipsa consecratione, nam aliquando frustra cum potest applicare conbitur. Reddit rationem hujus sue repositionis, dicens: Quenamodum enim Sacramenta, puta baptismus, confirmatio, ita & Sacrificium effectum suum ex opere operato, dependenter à Ministri intentione producat, dum consecrantur, & actu existunt. Quare non est in potestate Ministri effectum suspendere velle, & potest alicui applicare. Laymani sententiam sequitur Quartus in Append. de Sacrificio Missæ quest. 2. punct. 11. asserens, applicationem Sacrificii faciendam esse necessariò vel ante Missam, vel in ipsa Missa omninò ante consecrationem; & subdit hanc aliam rationem: Quia Sacrificium est institutum, ut operetur, dum fit, & suo modo existit; non verò quando præteritū secundum suas partes essentiales. Sed non existit, nisi quando fit consecratio; in qua essentialiter consistit; ergo tunc solum operatur. Consequenter debet fieri applicatio ante consecrationem, neque enim potest effectus Sacrificii esse suspensus. Idem docet Suarez disp. 75. scilicet 5. Verf. Dices. Emin. Card. de Lugo de Sac. disp. 19. n. 72. Tamb. de Sacrific. Missæ d. lib. 2. cap. 2. §. 10. n. 6. & Diana part. 10. tradit. 12. resol. 27. reposita in opere Coordinato d. tom. 2. tradit. 1. resol. 53.

Cæterum ego quidem consentio, dum Sacrificium offeritur pro viventibus, nisi applicatio fuerit facta ante Missam, vel in Offertorio Hostiæ, aut Calicis, eam faciendam esse in Memento ante Consecrationem. Sed vice versa, si Sacrificium Missæ offeratur pro Defunctis, consentire non possum, quod applicatio Sacrificii sit omninò faciendam ante consecrationem; repugnat enim uti communi ferè omnium Sacerdotum, quia scilicet, ut celebrent pro aliquo Defuncto; hi enim, vel pauci ante Missam faciunt applicationem ejus, vel nulli, eam applicat pro iplo Defuncto ante consecrationem, sed singuli de applicatione cogitant, quando post consecrationem deveniunt ad Memento pro Defunctis, & non antea.

Neque redarguendus est talis usus; siquidem utrumque Memento institutum est ab Ecclesia, ut ad illud pervenientes Sacerdos celebrans, mentem colligat, reflectat ad illos, pro quibus Missam offert in primo loco, & ex debito iustitiae; deinde ad alios ex motivo charitatis, & in illo instanti faciat applicationem Sacrificii, pro visibilibus scilicet in primo Memento, & pro Defunctis in secundo; ait enim Rubrica ibidem: Jungit manus, orat aliquantulum, pro quibus orare intendit: hoc est, intendit applicare Sacrificium.

Confirmatur sensus, & intellectus iste ex antiquissima consuetudine Ecclesiæ, legendi alta voce in utroque Memento Diptycha, idest nomina eorum, pro quibus præcipuè Sacrificium offerebatur. Quid essent Diptycha, declarat ab Eminentiis. Cardin. Bona Rerum Liturgicar. lib. 2. cap. 12. num. 1. ubi ait, Diptychorum nomen à Psychis, idest plicis derivari; Diptycha enim erant tabulæ, quæ duas habebant plicas, & in formam libri claudebantur, quod etiam docet Magrius in Hierologic. cod. Verb. Diptychum, Cavalerius in Statuta Sacra tit. 19. n. 45. nec non tit. 24. n. 194. & Caballus in notitia Concilior. cap. 73. & in his tabulis scribebantur nomina eorum, quorum mentio erit faciendam in Missæ Sacrificio, & recitabantur, populo audiente, in Memento, idcirco in aliquibus vetustissimis Missalibus manuscriptis, ad Memento hæc erit inscriptio: Oratio super Diptycha, ut refert ibidem Eminentiis. Cardin. Bona, subdens, usum Diptychorum, eorumque Lectioem intra Missam solemnia vel ab Apostolis, vel ex illorum institutione, seu traditione ab immediatis successoribus cepisse. Igitur legentibus nomina tum offerentium, tum benefactorum,

De Sacrificio Missæ.

si viverent, in primo Memento; si defuncti essent in Memento secundo; & tunc pro istem applicatio Sacrificii fiebat, ut non obliuere deducit ex auctoritatibus Conciliorum, & Sanctorum Patrum allegatis per eundem Eminentiis. Cardin. Bona d. lib. 2. c. 8. num. 7. ubi addit hæc verba: Græci nomina recitant, cum scindunt panem, & prosingulis tam vivis, quam defunctis particulam seponunt, & offerunt, sicque eos Sacrificii participes faciunt. En itaque, quod ubi nomina lecta erant, applicatio fiebat Sacrificii; idè sequitur idem Eminentiis. Bona ibidem: Latini in canone distinctis locis vivorum, & mortuorum memoriam agunt, quod olim fieri solebat recensitis nominibus; ut habetur etiam ex verbis S. Innocentii Papæ primi in Epistola ad Decentium, relatæ in cap. ult. de Conf. dist. 1. Et ex his omnibus concludendum venit, quòd fuit applicatio Sacrificii, quando pro vivis sacrificatur, proprie est faciendam in primo Memento ante consecrationem; sic ritè, & rectè, eadem applicatio fieri potest, & debet in secundo Memento post consecrationem, quando pro defunctis offeritur Sacrificium; & hoc in puncto docet Cæcoperius de Canonibus lib. 3. n. 183. & ibi Gratius lib. 3. conf. 15. num. 14. de Cel. Missar. tom. 1.

Neque obstant rationes Laymani, Quarti, & 14 offeruntur pro viventibus, scilicet, quia sicut Sacramenta producat suum effectum, dum actualiter sunt, & existunt, non postquam extiterunt, & defuncti esse; ita Sacrificium Missæ producit effectum suum, dum existit; & ejus existentia habetur tantummodò in consecratione. Nagatur enim, quòd peracta consecratione statim fit completum Sacrificium: siquidem si hoc verum esset, fideles possent discedere die festivo, absque violatione præcepti, statim post consecrationem; & decedente Sacerdote post consecrationem, non esset opus, ut ab alio etiam non jesuno præferretur Sacrificium, quod tamen faciendum, & complendum esse jubent Rubricæ Missalis.

Rememorare hic oportet diversitatem opinionum inter Scholasticos circa essentiam Sacrificii, de quibus differimus supra Decif. XXXI. ubi num. 6. demonstravimus, verius esse, ad essentiam Sacrificii spectare non solum oblationem, & consecrationem; sed etiam consumptionem specierum in comunione. Durat itaque Sacrificium, & exitus celebrantis; & sic cadit motuum, quo ducti sunt Layman, Quartus, & alii in asserendo, applicationem Sacrificii non posse fieri à celebrante post consecrationem, auctantes, completa consecratione, esse completum Sacrificium; quod cum in opinione tot Doctõrum à nobis allegatorum d. Decif. XXXI. n. 25. non fit verum, sed existit, & duret utroque comunio celebrantis fit completa; sequitur, applicationem Sacrificii fieri potest, præcipuè pro defunctis, etiam post consecrationem; ut concedit Tamb. d. lib. 2. cap. 2. §. 10. num. 7. ita dicens: Quia sententia docent, Sacrificii essentiam consistere in consecratione simul, & in consumptione, est satis probabilis; probabile etiam erit, posse applicari fructum Missæ toto tempore, ante prædictam consumptionem, quia jam in hac sententia offertur actio faciendam, non iam facta. Falcitur hæc opinio auctoritate textus in cap. Relatum. 11. de Consecr. dist. 2. Alberti Magni, Ledefine, Victorie, & aliorum, apud Dianam part. 12. tradit. 2. resol. 18. §. Aliter verò putant, quæ reperitur collocata in Coordinato tom. 9. tradit. 7. resol. 111. Quibus ego addo Decretum S. Congreg. Concilii relatum à Fagnano in cap. Cum creatura n. 19. de Celebrat. Missar. quo censuit, posse satisfieri per intentionem applicationis Missarum, per preces in secundo Memento.

Tria autem monita, Sacerdotes celebrantes, ut notarent, vellem. Unum, quòd in sua præparatione ad

Ecclesiæ cap. Ante baptismum. cap. Ante viginti: ubi Glossa, & Turcremata de Consecrat. dist. 4. & quamvis congruum sit eos baptizare vel in Sabbato Sancto Pascatis, vel Pentecostes. cap. de Catechumenis cap. Venerabilis, & cap. Baptizandos, de consecr. dist. 4. in casibus tamen necessitatis possunt quocumque tempore baptizari. cap. Si quis necessitate. d. dist. 4. Riccius de Jure personarum extra Ecclesiæ gremium existens. lib. 3. cap. 3. qui in seq. cap. tract. plures, easque curiosas quæstiones de Catechumenis; inter quas illam, quod non possunt contrahere matrimonium cum fidei ex cap. Cave. 28. q. 1. & ex Sanchezio, & Comitolo, quos citat d. lib. 3. cap. 4. num. 27.

Nonum dubium, An licitum sit Missam celebrare, & fructum ejus applicare Excommunicatis? Distinguentium est. Si excommunicati sunt tolerati? licita est celebratio, & fructus Missæ pro eis applicatio. Tamburinus, qui alios ita sentientes allegat d. lib. 2. cap. 2. §. 4. a num. 8. & seq. Si non sunt tolerati, ut si sint denunciati, vel publici clericorum percussores, Sacerdos celebrare pro eis non potest tamquam persona publica, & uti Minister Christi, & Ecclesiæ. At tamquam persona privata, potest secretò, & in sua mente pro eis orate in Memento, ad impetrandam ipsam emendationem, ut concedunt d. Tamb. eodem §. 4. num. 3. & 4. Eminent. Card. Lugo de Euchan. disp. 19. num. 185. Diana p. 5. tract. 9. resol. 77. Quæ residet in opere Coordinato tom. 5. tract. 1. resol. 140. & latissime Pasqualigus de Sacrificio Missæ quest. 143. & quest. 144.

Decimum dubium, An pro peccatoribus, & viventibus in peccato mortali Missa offerri possit? Respondent omnes DD. affirmative quò ad fructum imperatorum; ut dicit Pasqualigus q. 142. & Tambur. d. cap. 2. §. 6. alios allegantes. An vero fructus satisfactorius istem reservari possit, cum ad gratiam redierit? alii negant, alii affirmant, ut videre est apud Emin. Card. de Lugo d. disp. 19. num. 195. & Averiam de Sacrific. q. 11. scilicet. 10. §. Quod si post remissionem.

Undecimum tandem, & ultimum dubium, quod non absque calore tradant Doctores, est: An licitum sit, Missas Defunctorum, seu de Requiem celebrare pro vivis, & adhuc legentibus, in hac vita? Communior, & magis accepta opinio est negativa. Ratio inter ceteras est, quia sic non servatur Ritus Missalis, dum Missa, quæ à Rubricis assignatur Defunctis, recitatur pro vivis. Uterius minus proderit prædicta Missa, quæ à Rubricis assignatur defunctis, si recitetur pro vivis. Uterius minus proderit prædicta Missa, quam si alia pro vivis puta pro remissione peccatorum, vel ex officio currenti celebratur pro viventibus; nam esto, quòd æqualis in utraque sit fructus ex opere operato; quòd æqualis in utraque valde tenuior erit; illas enim Deus decernendas remittit Ecclesiæ; & ei gratæ esse non possunt, si sint contra præscriptum Ecclesiæ. Ita Tambur. d. lib. 2. cap. 2. §. 7. & alii omnes, qui hanc defendunt sententiam, Layman lib. 5. tract. 3. cap. 1. num. 15. Castropalus tom. 4. tract. 22. punct. 6. n. 19. Diana, qui alios allegat, part. 5. tract. 13. resol. 2. quæ in Coordinato est tom. 2. tract. 1. resol. 79. Iterum idem Diana part. 9. tract. 2. resol. 18. quæ transitum fecit ad Coordinati operis tom. 4. tract. 1. resol. 25. num. 2.

Contrarium tamen docent non spernandi Auctores, Navarrus in consil. de Celebrat. Missar. cons. 6. Zanolata part. 2. Verb. Missa num. 10. Barbosa in collect. DD. ad Concil. Trid. sess. 22. cap. 2. num. 11. Pinellus lib. 2. de Missa cap. 7. & ex Moralibus Lezana tom. 4. Verb. Missa num. 34. Peyrinus tom. 3. in addit. cap. 1. num. 21. & Gobatus in Theolog. Exper. tract. 3. a num. 629. ubi si sic vivens potuisset, ei morem gerendum esse affirmant; ita tamen ut in Missa non dicatur illa oratio, quæ ait, defunctum bodie de hoc

seculo migrasse; ut evitetur mendacium; nam licet hæc celebratio de Requiem pro vivente non sit præcisè juxta institutum Ecclesiæ, habet tamen respectu naturæ, atque ex promissione divina energiam respectu omnium capacium, & qui ita præventim diem mortis suæ, sunt illius magis memores, & sese magis præparant ad supremam lucram; ideoque scriptum reliquit S. Gregorius lib. 4. Dialog. cap. 18. Trior est via, ut bonum, quòd quisque post mortem suam sperat agi per alios, agat ipse dum vivit per se. Bratius quippe est liberum extrè, quàm post vincula libertatem querere.

Confirmant hanc affirmativam opinionem exemplis B. Alberti Magni, quem plures Missas de Requiem, ac officia mortualia sibi adhuc viventi celebrare fecisse, scribit Ferdinandus de Castro in Histor. Gener. S. Dominici par. 2. lib. 3. cap. 46. Idem operatum esse Henricum II. Comitem de Rateneck Episcopum Ratibonensem XXXIII. Anno Christi 1196. testatur Wiguleus Hundas in Histor. ut referunt Lezana, Layman, & Diana supradicti. Quibus addere licet alia duo sequentia.

Horatius Turlelinus in Vita S. Francisci Xaverii lib. 5. cap. 3. differens de Petro Vellejo Mercatore perquam opulento, qui cum occupatus ludo latruncularum, S. Franciscus petenti pro inope puellam sitipem, dedisse clavem ad arcam, facta potestate inde accipiendi quantum vellet, hic autem non nisi trecentos aureos deprompsisset; Petrus vero hoc intellecto, serio subdidisset: Petrusi Pater, namque arca clavem tradens, dimidiam auri portam tradebam; (inerant ibi aureorum nummorum triginta millia) admirans tantam liberalitatem S. Francisci, ipsi mox vaticinatus fuit, & cum Deo præventiante cogniturum ultimum vitæ finem, quem ubi post aliquot annos divinitus cognovit adesse, compositis rebus domesticis, adhuc vivens, vigensque ædem Sacram adiit, impulit Parochum, ut consilium faceret pro Sacrum funebre, cui cum interfuisset, convenit amicis, aperit vaticinium Xaverii, extremum Vale eis dixit, rogans ut Petri Vellejo mox obituri funus eodem die profectantur, atque ita profus evenit. Astida jam ætate hominem mors repentina abilitit; eodemque die funere elatum amici ad Templum profecti sunt. Ita Gobatus d. tract. 3. num. 63.

Alterum illustrius quidem exemplum narrat de Carolo V. Imperatore Fabianus Strada lib. 1. Historie belli Flandr. his verbis: Exequiarum occasione, quas Matri anniversarias (iple Imperator) persolverat, nova incessit animum cupido, si liceret & suas celebrandi. Reque communicata cum Joanne Regula & Hieronymiana familia, qui ejus conscientiam moderabatur, quamvis insolitum quidem illud, pium tamen, ac salutare dixisset, apparari funus sibi quamprimum jussit. Ergo excitatur in Templo tumuli moles, funeralis illuminatur, atrati circumstant famuli, mortuale Sacrum mæsto Monachorum cantu peragitur. Iple funeri superstes suos, spectabat exequiale carmen, placidam sibi requiem beatas inter sedes implorantium, eademque ipse sibi suffragia pallentibus immitus exposebat. Donec Sacrificanti propior factus, eam tradens, quam gestabat, accensam facem, sublati in caelum oculis: Ego te, inquit, vitæ, ac mortis Arbitrator, oro, quæsoque, ut quemadmodum oblatum hunc à me cereum Sacerdos capit, sic commendatam in manus tuas hanc animam, Tu, quodcumque liberit Tibi, in finem, complexoque tuos benignè suscipias. Tunc ut erat pulla, fluxaque operus veste, humi pro cubus, renovatissime omnium, qui aderant, lacrymis, quasi depositus, suprema lamentatione comploratus est; atque hoc videlicet rudimento Carolus vicinæ jam morti præludebat. Hucusque Fabianus Strada, cujus eadem verba transcribit Menochius in Stores cent. 1. cap. 32.

cap. 32.

cap. 32. & ejusdem Funeris pompæ Carolo vivente meminit novissime Antonius Foresti in Mappamundo Histor. tom. 2. lib. 24. in Vita Caroli Quinti Imperatoris Anno 1557.

D E C I S I O XXXVII. ARGUMENTUM.

Inquiritur, An sit major fructus Missæ solennis, quàm Missæ privatæ? Docetur Missam solennem esse, quæ celebratur cum Ministris, Musica, & Cantu. Exponitur, quid, & quotuplex sit Musica? Quis ejus Auctor? Quo tempore introducta sit in Ecclesiâ tam Vocalis, quàm Instrumentalis? Organorum usus quando ceperint? Quomodo Organa sonanda? Ubi sint Organa famosa? Musica laudata. Item censurata. Quæ Tonorum Regulæ. An Monialibus Musica expedit? Tandem, majorem esse fructum Missæ solennis, quàm privatæ tum ex opere operantis, tum ex opere operato rationibus demonstratur.

S U M M A R I U M.

- 1 Missæ solennis plures species.
- 2 Missæ solennis multiplex nominatio.
- 3 Missa cantata, sed sine ministris, an sit solennis?
- 4 Missa solennis, & cantata est antiquior privatæ Missæ.
- 5 Missæ privatæ an semper fuerint in usu?
- 6 Cantus in Missis in primitiva Ecclesiâ qualis fuerit?
- 7 Missarum privatarum numerus quando sit dilatatus.
- 8 Missæ privatæ die festo non dicebantur ante Missam solennem.
- 9 Musica unid. diata? Et quid sit? Et quotuplex?
- 10 Musica vocalis tres species. Et quæ?
- 11 Musica Instrumentalis triplex. Et quæ?
- 12 Hymnus S. Joannis Baptiste Ut queant, &c. à quo compositus?
- 13 Adamus an Musica doctus fuerit?
- 14 Moyses, & Maria soror ejus sciebant Musicam artem.
- 15 Hebræi Musicam amabant.
- 16 Angeli auctores Musicæ.
- 17 Angeli respondent S. Gregorio Magno celebranti.
- 18 Angeli cantantur primùm, Regina Cali latere alitio.
- 19 Angelorum cantus exempla plura.
- 20 Musica quando in Ecclesiâ sit introducta?
- 21 Musica vocalis tempore Apostolorum sebat à Clero, & populo simul.
- 22 Cantus in Ecclesiâ anno 364. soli Clero demandatus.
- 23 Cantus fuit reformatus à S. Gregorio Magno.
- 24 Imperiale præceptum, ut Ecclesiastici cantent in Choro.
- 25 Cantores Ecclesiastici à tenera ætate instruebantur.
- 26 Pontifices Romani, qui prius fuerant Cantores in Ecclesiâ.
- 27 Galli, & Angli discunt cantum ab Ecclesiâ Romana.
- 28 Instrumentalis Musica quando sit introducta in Ecclesiâ?
- 29 Hymni compositi à S. Ambrosio.
- 30 Musica instrumentalis nunquam fit in Capella Papæ.
- 31 Organa quo tempore sint inventa?
- 32 S. Cecilia martyrio coronata Anno 232.

- 33 Versus, qui sonantur ab Organo, sunt per aliquem recitandi in Choro clara voce.
 - 34 Versus, qui non ab Organo, sed à Choro profus sunt canendi?
 - 35 Strophæ hymnorum, in quibus est genuflectendum, non ab Organo, sed à Choro semper sunt canende.
 - 36 Organista an possit esse Canonicus?
 - 37 Organista non sit prolixus, dum pulsat Organum.
 - 38 Credo cantetur totum sine Organo.
 - 39 Offertorium in Missa olim longum erat.
 - 40 Organa duo famosa Orvieti, & Eugubini: Et illud S. Justini de Padua, ac Tridentinum.
 - 41 Musica an approbanda in divinis Officiis? rationes pro approbatione.
 - 42 Musica est remedium contra Pestem.
 - 43 Tarantola morsus, sanatur musico concentu.
 - 44 Multis operatis quare appendantur tintinnabula ad collum?
 - 45 Buccina armonica, vulgò il Cornetto non est prohibenda, in Capella Musicali.
 - 46 Musicus clericus est indoctus potest ordinari.
 - 47 Joannes Sarisberiensis, Carnotensis Episcopus Anno 1177. laudat Musicam.
 - 48 Musicam instrumentalem, & cantum figuratum esse explodendum ab Ecclesiâ rationes plures.
 - 49 Hæuchi, & castrati Musici sunt irregulares.
 - 50 S. Aelredi Abbatis censura in Musicam.
 - 51 Extravag. Joannis Pape XXII. & Alexandri VII. contra Musicam.
 - 52 Musica devota laudabilis. Profana explodenda.
 - 53 Cantus Gregoriani commendatio.
 - 54 Canonici Patavini tenentur scire cantum Gregorianum.
 - 55 Versus ad cognoscendos tonos cantus Gregoriani.
 - 56 Versus ad sciendum intonare Psalmos.
 - 57 Montales an expediat, ut fiant cantare, & sonare?
 - 58 Alexandri VII. Bolla circa Musicam Monialium.
 - 59 Missæ solennis fructus, & valor major est, quàm Missæ privatæ.
 - 60 Fructus ex opere operantis in Missa solenni cur major, quàm in privata?
 - 61 Fructus majoris ex opere operato in Missa solennis rationes.
 - 62 Ordines majores, & minores instituti à Christo, ut Missa solemniter cantaretur.
 - 63 Simonis Ozæ filii legato missus ad Romanos.
 - 64 Mna una, quanta pecunia sit?
 - 65 Mna mille sunt in pondere unciæ quingentæ.
 - 66 Clypeus mysticus est Christus.
 - 67 Principes dant Oratoribus suis ingentes pecunias.
 - 68 Missa solenni pluribus privatæ satisfieri conceditur.
 - 69 Concil. Trident. sess. 23. de Refor. cap. 4. dispositio circa onera Missarum reducenda.
 - 70 Anniversaria 50. annua Congregationis Parochorum Paduæ.
 - 71 Episcopus potest moderari onera Missarum nondum acceptata.
 - 72 Præpositura SS. Trinitatis Paduæ est secunda dignitas in Collegio Parochorum.
- N**on inutilis, neque injucunda est investigatio, Utrum Missæ solennis sit major fructus, quàm Missæ privatæ? pro cujus elucidatione, & quæstioni resolutione, hæc quæ sequuntur, sunt declaranda, videlicet:
- 1 Quæ sit Missa solennis?
 - 2 Quid, & Quotuplex sit Musica?
 - 3 A quo Musica habuerit originem?
 - 4 Quando Musica introducta sit in Ecclesiâ?
 - 5 Organorum usus quando inceperit?

6 Mu-